

λάκηδες κι ό κάθε κ. 'Αποστολάκος νάδειάζει τό ταμείο . . . από πατριωτικούς λόγους.

'Εκείνο πάλι πού λένε, νά διορίσουνε πέ μερικά ταμεία Οικονομικούς αξιωματικούς, είναι νά ξεραίνε-στώσαι γέλια. Μήπως ένας και δυό είναι οι Οικονομ. αξιωματικοί πού περσάνε ίσαμε τώρα από τή Στρατοδικεία για παρόμοιες μπερμπαντοδουλίες ;

Τό ράσο δέν κάνει τόν παπα, μά ούτε και ή σπαλή τόν τίμιο υπάλληλο.

ΜΙΑ

απόδειξη τρανή κι αυτή στο γενικικό ξεβίδωμα. 'Η 'Ιερ. Σύνοδο εκλεξε τους Δεσποτάδες και ή Κυβέρ-νηση δέν τους διόρισε γιατί, λείει, οι βουλευτάδες θέλανε για τίς έπαρχίες τους άλλους κι όχι κείνους πού εκλεξε ή Σύνοδο.

Και τή γράφουν αυτά οι φημερίδες έτσι, δίχως σκόλια, σά φυσικώτατα πράματα, κ' έπειτα απο-ρούν οι ίδιες πώς όσο πάει και σθίνει δλότελα τό θρησκευτικό αίστημα στο λαό !

Μά πώς θέλετε, θεομαϊχτες, νά σεβαστεί ο λαός τή θρησκεία όταν κάθεστε και του λένε πώς τόν αντιπρόσωπό της, σά νάκα κανένας τελωνοφύλακας, τονε διορίζει ο βουλευτής ;

Σέ μερικές περιστάσεις επιβάλλεται τό ψέμα, μά δέν τό νιώθετε.

ΒΡΕΘΗΚΕ

και μια φημερίδα γνωστικιά, μίσα σέ τόσες θεοπά-λαβες, νά δώσει μια συμβουλή λογική στους Κρητι-κούς. Νά μαζευτείτε όλ' οι Κρητικοί, τους είπε ή «'Ακρόπολη», συμπολιτευόμενοι κι αντιπολιτευόμε-νοι, γύρω από τόν πρίγκηπα, νά γίνετε όλοι μια ψυχή, και νά πολιτευτείτε σύμφωνα με τίς περι-στάσεις.

Αυτό λέγεται λογική. Τό άλλο πού συμβουλέ-ψανε μερικές πατριωτικές φημερίδες τους Κρητικούς, νά πάρουνε δηλ. τή όπλα και νάν τή βάλουνε μ' όλη τήν Εύρώπη, λέγεται παλαβομαρα.

'Η άρώστεια αυτή, όσο κι αν είναι πατριωτική κι όχι δημοκοπική, δέν τους άφίνει νά νιώσουν και τή μεγάλη θυσία πού κάνει σήμερα ο πρίγκηπας Γεώργιος νά μη φεύγει από τήν Κρήτη μά νά μένει σάν πιστός πατριώτης στη θέση του, κ' ύστερ' από τήν τελευταία άπόφαση τής Εύρώπης.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Πλάθει κι ανασταίνει
Τόσα ό Νούς παλάτια
Ρήγισσες, πού νταίνει
Μ' άστρα κι όμορφαίνει
Με γαλάζια μίτια.

Πλάθει κι ανασταίνει
Τόσα ό Νούς στον Κόσμο:
Κάτι, πού πεθαίνει
Κάτου από τό δίόσμο
Και μ' άνθους πληθαίνει.

Πλάθει κι ανασταίνει
Τέτοια ό Νούς αιδέρια,
Που ό,τι άνάβει άσιέρι
Φως άχνό άπομένει
Στά τρανά Του χέρια.

Πλάθει κι ανασταίνει...
'Ενα όμως μονάχα,
Μιά νυχτιά πού σταίνει,
Μάγισσά Του ή βλάχα
Λάμια, πού ανασταίνει

Λύσσας και κατάρας
Τους άχνους, —τό οίχνει
Νά, μέσ' στής άντάρας
Τό σκοτάδι λύχνοι
Φαίνονται τρομάρας

Τά δυό άστραφτερά της
Μάτια στο σκοτάδι—
Δυό φωτιές στον 'Αδη—
Και τή δυό φτερά της,
Μαύρα σά γαγάτης,

Γύρω του άνεμίζουν
Και τό άπογκρεμίζουν.

Σπέτσες ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΜΥΘΡΑΙ

ΚΑΤΑΚΛΟΥΜ

Στά ύπόγεια τής μεγάλης μπιρραρίας τή «'Ολύμ-πια» έχει τήν τρύπα του ο «Μαύρος Γάτος». Δέν είναι άληθινός γάτος, αν και έχει τρίχωμα όσο και οι άληθιν. Κάθε άλλο. Είναι ο τραγουδιστής, ζω-γράφος, καρικατουρίστας, χοριτολόγος, μονολογο-γράφος κτλ. κτλ. Αντι 'Γάν Είναι ο Παριζιάνος μποξέρ με μακριά μαλλιά, μουσι, γυαλιά και στα-χτιά ρεδιγγότα 'Εχει βοηθούς τήν κυρία 'Υδλ μια χαριτωμένη Γαλλίδα πού άπαγγέλλει νουστιμάτα και διαβληκώτατα, και έναν κύριο πού μοιζει τόσο του Σαμφάκου, ώστε νά είναι π'ά γνωστός στο Κα-τακλόμ με τ' όνομα του 'Αθηναίου.. άναρχικού.

Και τί κάνουν στο ύπόγειο; 'Ο,τι θέλετε. Πρώτα όταν μπαίνετε σās άναγγέλλει ο 'Γάν έπισημώτατα. —'Ο κύριος έρχεται από κηδετα.

—'Ετούτος έρχεται άργά για νά δείξει πώς είναι άριστοκράτης.

Οι άλλοι πού έχουν πιάσει τραπεζάκια από νο-ρίτερα γελούν, φωνάζουν κι' ύστερα απ' αυτή τήν άλλόκοτη άποθέωση ξαναρχίζει ο 'Γάν τή τραγού-δια του.

Είναι πεταχτά τραγουδάκια, πειραχτικά, σατυ-ρικά, γεμάτα καλαμπουρία και έχουν τή παραδο-ξώτερα θέματα. Ο Τύρος Νικόλαος. 'Η έπίσκεψη του Κάιζερ στην Κέρκυρα, στο Φάληρο νέες φέ-ρος του κ Σιμόπουλου και ένα σωρό άλλες καντό-νέτζες εξατμίζονται σάν άφρός σαμπάνιας μες στην ύπόγεια ταβέρνα πού άντηχεί από γέλια και από θόρυβο γλεντιού.

*

— Πρίγκηπες και πριγκηπέσδες, προσφώνει ο 'Γάν, ξέσω πολύ καλά πόσο διψάτε τίς καλλιτεχνι-κές άπολαύσεις. Γι' αυτό τώρα θά κάνουμε τίς «τε-χνικές σκιές» και θά παρακαλέσω τό διαλεχτό κοινό που με τιμώ με τήν παρουσία του νά μένει φρό-νιμο.

Οι «Τεχνικές σκιές» είναι στ' άληθινά κάτι καλ-λιτεχνικώτατο πού οδηγεί τό θεατή και άκροατή σ' ένα όνειρο.

Και λέω έπίτηδες τό θεατή και άκροατή γιατί ή ζωγραφική και ή μουσική ένωμένες μάς ξεση-κώνουν για λίγες στιγμές από τήν πραγματικότητα τής ταβέρνας.

Στίχοι του Σιλδέστρ, του Βινύ, μελοποιημένοι και εικόνες του 'Γάν πού πυοβάλλονται σ' ένα μι-κρό, λευκό παννι, ένφ τό διαμέρισμα είναι σκοτει-νιασμένο.

Οι προβολές παρακολουθάνε τό τραγούδι. Φαί-νονται και σβύνουν ήρεμα, όχι άπότομα, όπως γεννιέται και χάνεται μια εικόνα στη φαντασία μας.

Και είναι ώραία αυτή ή μετάπτωση από τή γέ-λια στην καλλιτεχνική συγκίνηση.

Στό τέλος ο 'Γάν τραγουδάει τόν «'Εθνικό ύμνο του Κατακλόμ» ένφ τόν συνοδεύουν με καραμού-ζες ειδικές οι γλεντιζέδες χειροκροτήματα ρυθμικά άντηχούν κι' ο κόσμος φεύγει εύχαριστημένος χωρίς νά θυμάται τί σκουτούρες είχε σήμερα και χωρίς νά συλλογιέται τί καινούργιες θάχει αύριο.

A. M.

ια ια

Τά παι δά κια ε χου νε μα τά κια, χε-ρά κια, πο δα ρά κια.

Τά παι δά κια παί ζου νε.

Με τά μα τά κια πα ρα τη ρου νε.

Με τά χε ρά κια παί ζου νε και πιά νου νε.

Με τά χει λά κια μι λου νε, γε λου νε, λέ-νε κα λά λο γά κια.

Με τά πο δα ρά κια πη δου νε και πα-του νε.

'Η κα ρυ διά κά νει κα ρύ δια, ή μη-λιά μη λα, ή κυ δω νιά κυ δώ νια, ή λε μο-νιά λε μό νια, ή συ κιά συ κα, ή ά πι διά ά-πί δια, ή κο λο κυ θιά κο λο κύ θια και ή φα-σου λιά φα σου λια.

οι οι

λα γοι, γά τοι, λύ κοι, λό φοι, κη ποι, κό ποι, φί λαι, μύ λαι, γυ ροι, χοι ροι, τοι χοι.

Οι λα γοι ει ναι ζω η ροι.

Οι γά τοι ει ναι πο νη ροι.

Οι λύ κοι ει ναι θε ριά.

Οι λό φοι ει ναι χα μη λά βουνά.

Οι κη ποι ει ναι ω ρα οι: ε χου νε ω ρα ο-λου λού δια.

Οι φί λαι ει ναι σάν ά δερ φοι.

Οι μύ λαι γυ ρί ζου νε και ά λέ θου νε τό-σι τά ρι.

Οι χοι ροι ει ναι ζω α.

Οι τοι χοι ει ναι χα μη λαι ή ά ψη λαι.

— Ει ναι κα μω μέ νοι ά πό σα νί δια και ξύ λα και άλ λα.

αυ (=αβ)

αύ γδ, αύ γά, σαύ ρα.

Τό που λι κά νει αύ γό.—'Α πό τό αύ γδ-γι νε ται ε να που λά κι.

'Η σαύ ρα ει ναι ζω ο.—'Η σαύ ρα ει ναι-σά φί δι, μά ε χει πό δια.—Και ή σαύ ρα γεν-νφ αύ γά.

αν (=αδ)

αύ τι, αύ τιά,

δau κί, δau κιά,

καυ κί, ναύ της.

'Εχω δυό αύ τιά.—Με τά αύ τιά άκούω.

'Ο λα γς ε χει με γά λα αύ τιά.—'Α γα-πφ πο λυ τά δau κιά.

'Η χε λώ να ε χει καυ κί.

ευ (=εδ)

εύ κη, ψεύ της,

ψευ τιά.

Εύ κη γο νέ ων ε πα ρε και τά βου να ά νέ βα.

'Ο ψεύ της λέ ει ψέ μα τα.

ευ (=εβ)

ά λεύ ρι, ά λευ ρās,

ά λευ ρω μέ νος,